

DOMINIK DÁN

**TAJEMNÝ
ZÁVOJ**

TAJEMNÝ ZÁVOJ

Dominik Dán

TAJEMNÝ ZÁVOJ

sloart

Text © Dominik Dán 2022

Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.

Translation © Jan Hanzlík 2022

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

ISBN 978-80-276-0574-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

De omnibus dubitandum est.

O všem je třeba pochybovat

(Aristoteles)

Věnuji Andrejce Dankové a Tomáši Marettovi

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Alexandru Berekovi,
Ing. Petru Sokolovi, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

KVĚTEN 1993

Detektiv z oddělení vražd Richard Krauz telefonoval.

„Nemůžu za to, miláčku.“

„Ráno si mi nic neřek’.“

„Sylvinko, jak sem moh’ ráno vědět, že kolega onemocní?“

„Výmluvy.“

„Ne, sem fakt v práci.“

„Ty... máš...“ Sylvie váhala, nechtěla vyslovit podezření.

„Nemám, víš dobře, že sem s ní skoncoval. Myslim to vážně.“

„Nevěřim!“

„Dobře, tak já zavěsim a ty mi brnkni do kanceláře.“

„Ne...“

Krauz nečekal na protesty, zavěsil. Záleželo mu na tom, aby mu manželka věřila. Telefon okamžitě zazvonil.

„Tak vidíš,“ pokračoval, „sem v kanceláři, nebo ne?“

„To je tenhle tejdén už podruhý!“

„V pondělí sem měl vlastní výjezd, plánovanej, dneska mám výjezd za nemocnýho kolegu. Promiň, ale ráno sem ti to nemoh’ hlásit, protože sem o tom nevěděl, o změně sem se dozvěděl dneska ráno na rozdělení. Šéf mě prostě určil, a bylo.“

„Proč zrovna ty? Zelený ucho si to vždyccky slízne?“

„Už nejsem zelený ucho! Už dávno ne.“

„Tak proč ne Eda?“

„Měl výjezd včera, dneska ráno sem ho přebíral po něm.“

„Tak Ota?“

„Ten sloužil v neděli.“

„Tak...“

„Sylvinko, prosím tě,“ Krauz skočil manželce do řeči, kombinace, kdo všechno mohl dnes vzít výjezd za nemocného kolegu, nikam nevedly. „Už sem to vzal, je zbytečný o tom debatovat. Volám ti, abys věděla, kde sem.“

„Ale výjezdy sloužíte v dosahu, nemusíš dřepět v práci. Sou čtyři, před půl hodinou ti skončila pracovní doba.“

„No právě proto volám, že sem v dosahu, ale ještě nejdu domů, hodinku se zdržím, dopíšu jedno hlášení a balím. Přídu o hodinku pozděj.“

„A...?“

„A budu s tebou a dětičkama až do večerníčku, pak je dáme spát a...“ udělal výmluvnou pauzu.

„A nic,“ doplnila pohotově zkušená manželka. „Jako dycyky zazvoní telefon a zase tě neuvídím tři dny.“

„V pondělí sem měl taky dosah a nikdo nevolal, byli sme spolu celou noc a bylo to prima. Už si zapoměla?“

„Nezapoměla, ale to byl skoro zázrak.“

„No tak, neboť na mě zlá, dělám, co můžu.“

„Vidim, bereš výjezdy jeden za druhym jako na běžícím páse a rodina je ti ukradená!“

„To bylo krutý.“

„Krutě pravdivý.“

„Nefér! Podpásovka! Rodina mi nikdy nebyla ukradená, to dobře víš!“ Krauz zvýšil hlas, výčitka se ho dotkla.

„Já vim,“ připustila neochotně. Dobře věděla, že nemá pravdu, ale chtěla ho trochu potrápít.

„Sylvinko...“

„Tady sem.“

„Miláčku...“ škemral přehnaně medovým hláskem.

„Poslouchám.“ Její hlas se nezměnil, sekala slabiky jako dávky z kulometu.

„Dopíšu a běžím. Je středa, je ho tam...“ zase udělal pauzu, zda se chytí.

„To sem zvědavá, pohni,“ chytila se. „Ahoj.“

„Miluju tě! Pá!“

Detektiv zavěsil, usmál se na telefon, plácl se do stehů, vrátil se k psacímu stroji. Začel se do prvních řádků hlášení, aby si oživil děj. Zase se podvědomě usmál, nevěřicně zakroutil hlavou, že musí psát takové hlouposti.

S Chosém v pondělí vyfasovali případ brutální vraždy, v úterý provedli šetření, případ vyřešili a dnes, ve středu, měl v plánu napsat podrobné hlášení a případ uzavřít. Jenže člověk míní a šéf oddělení mění – Krauz se od rána nezačal psát, takže k psaní se dostal až těsně před koncem pracovní doby. Chosé se nabídl, že zůstane s ním a pomůže mu.

„Kašli na to, partáku,“ nesouhlasil Krauz, „proč bychom si kazili odpoledne oba, když to zvládnou sám. Stejně sem vyfasoval neplánovanou výjezd, je jedno, jestli sedím tady nebo doma. Běž domů, Chosé, já to zvládnou.“

„Sylvie bude mít řeči.“

„Bude, ale zavolám jí, aby se nebála.“

„Stejně bude mít řeči.“

„Já vim.“

„Ty, a ten průser s Alicí...“

„Dej pokoj s Alicí!“ Krauzovi zahrály svaly na čelistech.

„Dobře, dobře, nevyšiluj, jen sem chtěl vědět...“

„Vzala mě na milost, vše odpuštěno, rozvod nehrozí.“

„To sem chtěl slyšet. Tak čau, drž se. A na revanš... příště dřu já.“

Krauz ho poslal pryč, konečně v kanceláři osaměl, mohl pracovat. Uprostřed tvůrčí činnosti si vzpomněl na manželku, zavolal jí, všechno jí vysvětlil, konečně se mohl soustředit a dopsat hlášení. Četl první polovinu, střídavě se usmíval a kroutil hlavou – něco podobného detektiv zažije tak jednou za deset let.

2

Chlapi se scházeli v kanceláři, víkend prožil každý po svém – výjimečně nerušený, nikdo je nevolal do práce.

„Oto...“ ozval se Burger zpoza novin.

„Slyším, Edo.“

„Včera si měl výjezd.“

„Nedělní výjezd, Edo, mimořádně příjemná záležitost.“

„A co?“

„Nic.“

„Ani ťuk?“

„Ani náznak. A řeknu vám pravdu, chlapani moji, taky sem s tím tak trochu počítal.“

„Jak to?“

„Vykašlal sem se na nervózní pobíhání po bytě a jalový přepínání televize. Nechtělo se mi kousat si nehty, kdy už někdo zavolá a pošle mě na místo činu – vyrazili sme s drahou polovičkou na výlet. Dosah – nedosah, vypadli sme z bytu.“

„Frajer!“ komentoval jeho odvalu Kuky.

„Jakej frajer?“ nedal se Hanzel. „K čemu fasujeme tohle?“ ukázal na černou krabičku na stole. „Chosé...“

„No?“

„Jak si říkal, že se to menuje? Pořád si to nemůžu zapamatovat.“

„Svolávač, pejdžr, nevim, jak se to píše.“

„Přesně, to je ono,“ souhlasně přikývl Hanzel. „K čemu ho nově fasujeme do výjezdu, abychom nervózně čekali doma na zavolání? A když není žádnéj případ, abychom celou neděli jen zbůhdarma promrhali? Ne, slouží k tomu, aby mě v případě potřeby operační našel kdekoli ve městě. Vyšle signál, krabička zabzučí a já vim, že mám volat

na operační středisko, co se děje. Jeli sme s manželkou na výlet, měl sem ho celou dobu u sebe, nezabzučel, neměl sem žádnéj případ a celou neděli sme si užili. Geniální vynález!“

„V americkejch seriálech to doktoři používali už před patnácti lety,“ vzdychl Váňa.

„I ve filmech,“ doplnil ho Kuky.

„I ve skutečnosti,“ doplnil je Canis. „To jen my sme dycky sto let za vopicema. Máš recht, Oto! Proč vysedávat doma a kazit si víkend? Souhlasim s tebou, je potřeba si užít a nosit techniku s sebou, využívat vědecko-technickej pokrok.“

„Přesně, jak říkáš.“ Hanzel byl rád, že s ním je někdo zajedno. „Je máj, lásky čas, všechno voní, květinky kvetou, včelky bzučej...“ rozplýval se detektiv, rozhodil ruce, slastně se zadíval ven oknem. Větu nechal nedokončenou, aby si každý po svém představil, jak vidí máj, lásky čas.

„Když už sme u toho máje,“ neodpustil si Burger, „Richard...“

„No?“

„Jak ty si představuješ máj, lásky čas? Co ten tvůj nejnovější objev?“

„Kur...“ Krauz zatnul zuby, konec nadávky polkl.

„Já nic, chtěl sem se jen zeptat, co doma. Jaká?“

„Musíš prudit i ty?“

„Musim, protože seš debil! Takhle debilně se nechat nacytat!“

„Všchno v pořádku,“ neochotně syčel Krauz.

„A co tě to stálo tentokrát? Zlatej řetízek? Nebo prsten?“

„Edo...“

„Jen se přiznej!“

„Prsten,“ zašeptal Krauz, ale slyšeli to všichni.

„To je tak, když si někdo myslí, že všechny manželky sou slepý, hluchý, blbý...“ přihřívá si polívčičku nejmenší z kanceláře.

„Kuky!“ Krauz vybuchl. „Můžu tě... Můžu vás všechny poprosit, abyste si našli nějakej jinak objekt na rejpaní?“ Raději dali pokoj, kolega měl zjevně nervy v kýblu.

Krauz měl skutečně nervy v kýblu, a jako by toho nebylo dost, začátek týdne mu pokazil i šéf. Alexander Mayor ukončil

ranní rozdělení do práce, všechny propustil, najednou si na něco vzpomněl, zvedl ruku, aby upoutal pozornost.

„Ríšo! Richarde! Krauz!“

Detektiv se vrátil z chodby, do dveří strčil jenom hlavu.

„Tady sem.“

„Zavolej i Chosého, něco pro vás mám.“

Skvělý začátek týdne! Když šéf něco má, určitě to nebudou odměny, to by nevolal jenom je dva. Asi to bude bolet. Nemýlili se.

„Sedněte si, přečtěte si tohle.“ Šéf oddělení vražd jim podal list papíru a sponkou připnutou otevřenou obálku.

Krauz začal jako zkušený detektiv, nejprve se soustředil na obálku. Běžná bílá kancelářská obálka, jaké jsou k dostání v každém papírnictví. Šéf mu ji podal holýma rukama, takže i on ji vzal jen tak – otisky prstů v tomto případě nebudou hrát roli. Adresa napsaná na stroji, autor neměl o struktuře policie ani šajnu, ale poradil si – pod zvýrazněné *Policie* dopsal jen *Oddělení vražd*, a bylo. Zřejmě si po sobě dílo přečetl a nelíbilo se mu, neboť úplně dolů připsal i město, s ulicí si těžkou hlavu nedělal, tu nechal na poštačce. Poštačka byla na podobné úlety zvyklá, obálku doručila přesně tam, kam patří. Teď byla v Krauzových rukách, jakkoli o tom, zda patří právě sem, by mohl polemizovat.

Obálku podal partákovi, zatímco ji Chosé zkoumal, začel se. Skončil, bezradně zamával dopisem, obočí mu vyskočilo do půli čela.

„To nemyslíš vážně, šéfe! Ředitelka zoologický zahrady se dopustila vraždy?“ hlesl Krauz.

„Bestiální vraždy,“ doplnil pohotově Mayor. „Kluci, jestli to udělala, jak se píše v dopise, de o mimořádně promyšlenou bestiální vraždu.“

Chosé nic nechápal, nahnul se, kolegovi vytrhl dopis z ruky, začel se také.

„To nemyslíte vážně,“ zabručel, pro jistotu si prostřední část přečetl ještě jednou. „To je snad fór, ne?“

„Chosé, takovýhle fórky nám občas choděj, uznávám, ale anonymně, jenže tenhle je podepsanej, i s celou adresou autora.“

Přikývli, podpisu si všimli oba – podpis pod udáním vyložoval jakékoli žerty. Ani tón dopisu nebyl žertovný.

„Tak nevím...“ Krauz pochybovačně zavrtěl hlavou, „fakt nevím. Vražda tygrem... to asi v historii kriminalistiky ještě nebylo.“

„Všechno bejvá jednou poprvé, tak proč ne vražda tygrem?“ nedal se šéf.

„Paní inženýrka...“ Krauz si nezapamatoval jméno, musel nahlédnout do dopisu, „inženýrka Kamenická zavraždila ošetřovatele z pavilonu opic tak, že ho předhodila tygroví Cézarovi a ten ho sežral,“ četl Krauz. „Jestli je to pravda...“ nedokončil, neboť sám nevěděl, co se stane, jestli je to pravda.

„Autor dopisu popisuje situaci tak věrně a detailně, že toho nejspíš byl očitým svědkem,“ namítal šéf. „Krom toho si všimněte pasáže o krvavejch stopách. Velice správně upozorňuje na fakt, že krev na podlaze ve výběhu tygra Cézara nebyla nikomu nápadná, protože ho běžně krměj syrovým masem. To by nasvědčovalo, že podobnej způsob vraždy by použil jen člověk, kterej se v krmení tygrů vyzná, a ředitelka zoologický zahrady by se vyznat měla, ne?“

Přikývla. Ředitelka by měla o své zahradě znát i takové detaily.

„A ta část o montérkách je taky zajímavá.“

Také oni postřehli, že po ošetřovateli z pavilonu opic zbyla jen modrá montérková blůza, ale ani tato stopa nebyla nikomu nápadná, protože tygr Cézár si běžně hrál s kdekjakými hadry, nejraději tak, že je škubal na malé kousky.

„Kluci, ať je to, jak chce, není to anonym, nemůžete to hodit do koše, musíme se s tím nějak popasovat. Běžte za nim anebo za ní, běžte...“ Mayor si nemohl narychlo vzpomenout, kam by je ještě poslal, „běžte, kam chcete, jenom, prosím vás, opatrně, takticky, potichoučku. Přece jen je to ředitelka, není to ledasjaká ženská z ulice, takže opatrně, abyste neprovedli nějakej průser.“

Z vděčnosti za poslední užitečné rady šéfovi zase přikývli a vypadli i s dopisem.

„Běžte za nim, běžte za ní, běžte...“ brblal Chosé na chodbě. „Eště že nás neposlal i do háje, chytrák Šaňo, nechytřejší.“

V kanceláři je přivítaly tázavé pohledy. Krauz se nezdržoval vysvětlováním, jen nechal dopis kolovat.

„Někomu tu přeskočilo?“ pohotově reagoval Kuky.

„To má bejt fór?“ přidal se Váňa.

„Tak tohle sem ještě nežral,“ souhlasil Hanzel.

Nejlepší byl Canis. Našpulil rty, zamyslel se, až pak se projevil: „Jedu s váma, chci vidět, jak budete zatýkat podezřelýho Cézara.“

„Pan Cézar není podezřelej, podezřelá je paní ředitelka,“ bránil se Chosé. „Nemůžeš někoho zatknout jen proto, že má hlad, ty časy už sou dávno pryč i s Malym Bobšem.“

Krauz se do špičkování nezapojil, seděl, vraštil čelo, přemýšlel.

„Co sem komu udělal...“ zaúpěl.

„Sem s tebou,“ nezapíral se Chosé.

„To nám tak pomůže.“

„Nezoufej, Ríšo, vyřešíme to jednoduchym tahem,“ nedal se Chosé. „Zavolám technikům, zajedeme do zoologický zahrady, zajistíme stopy z klícky, vyhodnotíme je...“

Krauz ani nečekal na poslední bod plánu.

„Chosé, prosim tě, nemel! Pochybuj, že najdeš technika, co by byl ochotnej vzít otisky prstů zrovna tygrovi. Tygři v bikinách se čtyřkama kozama – prosim, ale tygrovi?“

„Tak aspoň stěry z podlahy výběhu. Když tam bude krev...“ nevzdával se Chosé.

„Je tam krev, dyť ho krměj syrovym masem. Copak si to nečeť? Kromě toho vystříkaj každej den výběh hadicí, jinak by návštěvníci zešileli smradem. Někdy i dvakrát denně, viděl sem to v televizi. Co tam chceš zajišťovat?“

„Tak...“ Chosé se snažil, ale došly mu nápady.

Jediný rozumný postoj zaujal nejstarší detektiv.

„Jestli tam pojedete vyšetřovat, jestli vezmete technika a celou partu, vzbudíte pozornost, naděláte brajgl, a jestli se ukáže, že je to blbost, budeme vypadat jako idioti.“

„A jak myslíš, že si připadám teď, Edo?“

„Ríšo, pracuju na kriminálce už nějakej ten rok, ale takovou koninu sem ještě nečeť.“

„Konina o tygrovi, fakt případ pro zoologickou zahradu,“ povzdechl si Krauz. „Edo, ani ten dopis nezmění tvůj názor?“

„Je divný, že se najde někdo, kdo se pod to podepíše, ale i tak opatrně, chlapi.“

„To nám poradil i Šaňo, prej de o paní ředitelku, a ne o nějakou vochechuli.“

„Tak vidíte.“

„Na druhou stranu...“ Krauz přimhouřil oči. „Umíte si představit ty titulky, kdyby to byla pravda? Už je vidím v jasnejch barvách, přímo na titulní straně: Bestiální vražedkyně ze zoologické zahrady. Tygr Cézár jako vražedná zbraň. Monstrum vraždilo v zoologické zahradě. Chosé potvrdil své postavení geniálního detektiva...“

„A hned pod tím: Richardu Krauzovi zase hrabe,“ doplnil pohotově Chosé.

Burger se ani teď nezapojil do špičkování, bral věc nejvážněji z přítomných.

„Na druhou stranu musím uznat, že tón dopisu vůbec není posměvačnej, spíš naopak, a detaily, který autor uvádí, nasvědčujou...“ nedokončil, ukázal prstem na Krauze.

„Že byl očitým svědkem.“

„Přesně tak!“

„Výborně,“ zajásal Krauz. „Takže ste nám hovno pomohli, pomůžeme si sami. Víš, co říkával můj děda, Chosé? Když se něčeho bojíš, běž a sáhni si na to – přestaneš se bát. Ergo, nebudeme chodit kolem horký kaše, udeříme přímo na bradu tvrdym hákem. Kde je seznam?“

Kuky mu podal telefonní seznam, Krauz nalistoval zoologickou zahradu, podtrhl si číslo přímo do kanceláře paní ředitelky. Milý ženský hlásek mu oznámil, že ona není paní ředitelka, jen veterinářka, paní ředitelka je služebně v Bojnících, ale zítra ráno už bude ve své kanceláři. Krauz slušně poděkoval za informace a požádal doktorku, aby nechala paní ředitelce na stole vzkaz, že se zítra ráno zastaví.

„A od koho?“

„Poručík Krauz, policie.“

„To... myslíte vážně?“

„Vážně.“

„Není to vtip?“

„Určitě ne. Věřte mi, že vtipů mám dneska plný zuby.“

„Ehm...“ hlas na druhém konci zvažněl. „Stalo se něco, co bychom měli vědět?“

„Ne, nemusíte se bát, de jen o vysvětlení jedný dopravní nehody. Paní ředitelka by mohla být svědkem, ale nevíme to určitě, tak se pro jistotu stavíme.“

„Dobře.“

„V osum.“

„Dobře.“

„Bývá už paní ředitelka v osum v práci?“

„V sedum pravidelně každý den.“

„Výborně, děkujeme.“

Krauz praštil sluchátkem, padl na opěradlo, ruce si založil za hlavu a ani nevěděl proč, najednou měl pocit, že má pro dnešek hotovo.

3

V úterý ráno za pět minut osm stanuli před okénkem pokladny. Obézní paní si je podezřívavě měřila.

„Dva dospělý?“ Připravila si balíček lístků.

„Dobrý den, paní. My sme z týchle firmy a deme služebně.“

Najednou zírala na dva služební průkazy policie.

„Aha,“ pochopila, odložila lístky. „A děcka máte kde?“

„Ne, vy ste mě nepochopila, drahá paní, fakt deme služebně – deme za paní ředitelkou.“

„Určitě.“

„Vážně. Máte tu v budce domácí telefon?“

„Samozřejmě.“

„No tak jí zavolejte a prověřte si nás, sme ohlášený.“

Nápad se jí zalíbil, okamžitě se chopila sluchátka. Slyšeli jen něco o policii, zaslechli číslovku dva, pak jen příkyvovala, nakonec slušně pozdravila a zavěsila. Překvapeně si je prohlédla, načež je uzemnila zajímavým postřehem.

„Nebudete mi věřit, ale ste fakt ohlášený.“

Uvěřili, slušně poděkovali, vydali se k administrativní budově na opačném konci zoologické zahrady. Paní ředitelka je očekávala před budovou. Až když došli blíž, pochopili, že je neočekává – předávala instrukce dvěma chlapíkům s vidlemi a kolečkem s obrovskou hromadou sena. Z dálky je nebylo vidět, seno je maskovalo.

„Tak už běžte a nezapomeňte, Táně jen poloviční dávku. Vy ste ty dva od policie? Vítejte, dobrý den. Táňa je velbloud...“

Krauz chvíli nevěděl, zda mluví o sekretářce nebo o jiné podřízené, ale proč by žrala seno – a ještě k tomu jen poloviční dávku?

„Dvouhrbý, velbloud dvouhrbý. Má běhavku, zase něco sežrala. S Táňou sou věčně problémy. Tak počte dál, povedu vás.“

Podali si ruce, vedla je dlouhou chodbou do kanceláře, nezajímaly ji jména ani průkazy.

„Prosím, posaďte se, klidně i sem, do rohu.“

Sedli si na pohovku pro návštěvy.

„Co vám můžu...?“

„Nic, děkujeme, pro nás je to eště brzo.“

„Tak sem to nemyslela.“

„I tak děkujeme.“

„Vierka zmiňovala nějakou dopravní nehodu,“ snažila se je nasměrovat paní ředitelka.

Krauz přikývl, byl připravený. Dohodli se, že on bude vyšetřovat, Chosé pozorovat. Bylo co pozorovat – paní ředitelka doplnila džíny obepínající dokonalou postavu pánskou károvanou flanelovou košilí s vyhrnutými rukávy. Jakoby pouhou náhodou se jí rozeplul horní knoflík, který cudné dámy nechávají zapnutý. Hříšná ředitelka na cudnost kašlala, detektivům zvedla tlak – nahnula se nad stůl pro cigaretu.

Chosé měl svoji práci někdy opravdu rád, rád pozoroval – pohotově jí připálil.

„Dneska máme v plánu práci v terénu, omluvte můj zevnějšek,“ vyfoukla kouř, čekala, kdo začne.

„Není co omlouvat,“ lebedil si Chosé.

Krauz ho zabil pohledem, Chosé pokrčil rameny – dobře, už jsem ticho, budu jen pozorovat.

„Ta dopravní nehoda byla jen legenda pro paní veterinářku,“ vysvětloval Krauz. „Nechtěli sme šířit zákulisní řeči.“

„Hned sem si to myslela,“ přikývla paní ředitelka, potáhla si, vyfoukla na detektiva. „Žádnou dopravní nehodu sem nezažila ani neviděla.“

„Ehm, promiňte, ale můžeme taky?“ Krauz ukázal bradou na cigarety na konferenčním stolku.

„Promiňte, to sem ale... Poslužte si.“ Ředitelka naznačila, že cigarety jsou tu i pro ně.

„Děkujeme, máme vlastní.“

Kouřili, odklepávali, měřili se pohledy, zvažovali taktiku. Krauz chtěl udeřit přímo na bradu tvrdým hákem, jak se pře-

dem rozhodl, jen nevěděl, zda tím hned na úvod neprozradí podezřelé ředitelce příliš informací. Musel se rozhodnout.

„Paní inženýrko... Ehm, nebo radši – paní ředitelko?“

„To je opravdu jedno.“

„Dobře, takže paní ředitelko. Položim vám pár otázek, možná vám budou připadat podivný, připouštím, ale vydržte, na závěr vám všechno vysvětlím.“

„Poslouchám vás.“

„Paní ředitelko, pracuje tu pan Malík?“

„Pracuje.“

„Dělá ošetřovatele v pavilonu opic?“

„Dělá.“

„Dělá – anebo dělal?“

„Dělá.“

„Můžeme s ním mluvit?“

„Ne, teď tu není.“

„Aha!“ vyhrkl Chosé.

Ředitelka nechápavě přenesla pozornost na druhého detektiva, také sympatického.

„Proč – *aha*?“

„Nic, nic,“ zamlouval Chosé unáhlenou reakci.

„Zrovna dneska tu není?“ pokračoval Krauz, jako by si ničeho nevšiml.

„Ne zrovna dneska, nebyl tu celý minulý týden.“

To vysvětlení Krauze znepokojilo, v paměti si vybavil datum v pravém horním rohu dopisu a datum na poštovním razítku – doba vraždy se kryla se zatím nevysvětlenou absencí zavražděného ošetřovatele.

„Pracuje tu i... Ehm, promiňte, začal sem špatně. Chtěl sem se zeptat, jestli máte v zoologický zahradě tygra měnem Cézar.“

„Máme, je to mimořádně zdatný exemplář tygra ussurijského, chloubou naší zoologické zahrady.“

„Máte.“

„Máme.“

„A co pan Malík? Chodí si občas pohladit tygříka?“

„Prosím? Pohladit?“ Ředitelka neskrývala překvapení. „Ani jeho ošetřovatelé ho nehladí. Viděli už ste někdy živýho tygra? Ne toho v televizi, skutečného. Kdo by si ho troufnul pohladit?“